

- zobowiązanie EBC do podjęcia środków podatkowych w celu utrzymania Euribor mającego zastosowanie do długu hipotecznego skarżącego na poziomie sprzed wydania decyzji z dnia 14 kwietnia 2022 r.; obciążenie go kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący uzasadnienia prawnego, zgodnie z którym skarżący nie może i nie powinien skarżyć decyzji EBC.
2. Zarzut drugi dotyczący uzasadnienia prawnego, zgodnie z którym EBC nie może powodować wzrostu cen, wbrew art. 282 ust. 2 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący uzasadnienia prawnego, zgodnie z którym EBC nie powinien naruszać swobody rynku w rozumieniu art. 127 ust. 1 TFUE.
4. Zarzut czwarty dotyczący uzasadnienia prawnego, zgodnie z którym EBC powinien podjąć skuteczne środki ochrony przed wzrostem Euribor.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2023 r. – YH/EBC

(Sprawa T-366/23)

(2023/C 321/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: YH (przedstawiciele: J. Lehnhardt, R. Hübner i A. Walter, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Rada

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 5 maja 2023 r. (ECB-SSM-2023-DE-12 QLF-2022-0054, QLF-2023-0020, QLF-2023-0021), która sprzeciwia się nabyciu przez skarżącą znacznego pakietu akcji M.M. Warburg & Co (AG & Co.) Kommanditgesellschaft auf Aktien, M.M. Warburg & CO Hypothekenbank Aktiengesellschaft and Marcard, Stein & Co AG;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad procedury oceny znacznego pakietu akcji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez EBC istotnych wymogów proceduralnych, a mianowicie: (i) prawa do bycia wysłuchanym z uwzględnieniem okoliczności faktycznych, co do których skarżący nie mógł się wypowiedzieć przed wydaniem decyzji, oraz (ii) obowiązku uzasadnienia decyzji odmownej [art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 31, 33 ust. 1 i 2) rozporządzenia Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014⁽¹⁾ oraz art. 22 ust. 1 akapit pierwszy i art. 22 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013⁽²⁾].

3. Zarzut trzeci dotyczący niezbadania istotnych okoliczności faktycznych i braku wydania decyzji na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez EBC pojęcia „znacznego pakietu akcji” poprzez błędne obliczenie i przypisanie praw głosu i udziałów w kapitale oraz poprzez błędną ocenę faktów z tym związanych.
5. Zarzut piąty dotyczący błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez EBC kryteriów oceny określonych w art. 23 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾ oraz niemieckich przepisów transponujących zawartych w § 2c ust. 1 lit. b zdanie 1 Kreditwesengesetz (niemieckiej ustawy o bankach).
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności praw strony skarżącej do życia rodzinnego i małżeństwa (art. 7, 9 i 33), zasady niedyskryminacji (art. 21), domniemania niewinności (art. 48) i prawa własności (art. 17).
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

-
- (¹) Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnie zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013 L 287, s. 63).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2023 r. – Mincu Pătrașcu Brâncuși/Prokuratura Europejska

(Sprawa T-385/23)

(2023/C 321/60)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Constantin Mincu Pătrașcu Brâncuși (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat A. Șandru)

Strona pozwana: Prokuratura Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o odesłaniu sprawy oraz jej częściowym umorzeniu wydanej przez stałą izbę Prokuratury Europejskiej w dniu 8 grudnia 2022 r. w sprawie EPPO nr I.130/2021, na mocy której Prokuratura Europejska postanowiła skierować do sądu sprawę, w której skarżący jest stroną oskarżoną, w zakresie w jakim stała izba nie składa się z minimalnej liczby prokuratorów europejskich wymaganej przez prawo Unii oraz że naruszone zostały przepisy dotyczące składu stałych izb uregulowane w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r.;
- [skarżący] podnosi zarzut niezgodności z prawem regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej ze względu na to, że jest on sprzeczny z art. 10 rozporządzenia w sprawie EPPO oraz zarzut niezgodności z prawem przepisów regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej, które są sprzeczne z TFUE i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej.